

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2007. január 16.*

A T-53/05. sz. ügyben,

a **Calavo Growers, Inc.** (székhelye: Santa Ana [Egyesült Államok], képviselik: E. Armijo Chávarri és A. Castán Pérez–Gómez ügyvédek)

felperesnek,

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képvisele: J. García Murillo, meghatalmazotti minőségben),

alperes ellen,

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

a **Luis Calvo Sanz, SA** (székhelye: Carballo [Spanyolország], képviselik: J. Rivas Zurdo és E. López Leiva ügyvédek),

* Az eljárás nyelve: spanyol.

az OHIM első fellebbezési tanácsának 2004. november 8-án, a Calvo Growers, Inc. és a Luis Calvo Sanz, SA közötti felszólalási eljárás ügyében hozott határozata (R 159/2004-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és I. Pelikánová bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- ¹ 2001. március 8-án a Luis Calvo Sanz SA az alábbi ábrás megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozását kérte a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM):

- 2 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29., 30. és 31. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással:
 - 29. osztály: „hús, hal-, baromfi- és vadhús; húskivonatok; tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok (dzsemek), kompótok; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”;
 - 30. osztály: „kávé, tea, kakaó, cukor, rizs, tapióka, szágó, kávépótló szerek; lisztek és más gabonakészítmények; kenyér, péksütemények és cukrászsütemények, fagylaltok; méz, melaszszirup; élesztő, élesztőporok; só, mustár; ecet, (fűszeres) mártások; fűszerek; jég”;
 - 31. osztály: „mezőgazdasági, kertészeti, erdészeti termékek és magok, amelyek nem tartoznak más osztályokba; élő állatok; friss gyümölcsök és zöldségek; vetőmagok, élő növények és virágok; tápanyagok állatok számára; maláta”.
- 3 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 84/01. számában hirdették meg, 2001. szeptember 24-én.
- 4 2001. december 21-én a Calavo Growers Inc. felszólalást nyújtott be a közösségi védjegy bejelentésével szemben. A felszólalás két részből állt. Az első, spanyol nyelvű rész címe: „Escrito de Oposición” (a továbbiakban: Formanyomtatvány), amely az OHIM hivatalos formanyomtatványa rovatainak számozását és megnevezéseit veszi

át, és „a felszólalás nyelve” rovatban az „ES” bejegyzést, míg „a „felszólalás alapjául szolgáló okok” rovatban a következőket tartalmazza: „94 a felszólalás egy korábbi védjegy meglétén és az összetéveszthetőségen alapul”. A második, angol nyelven megírt „Notice of Opposition” megnevezésű rész (a továbbiakban: „Az okok magyarázata”) a felszólalást alátámasztó okokat magyarázó, három oldalnyi szövegből áll, az előzetes „99 Explanation of grounds” cím alatt.

5 A felszólalás az 1996. április 1-jén bejelentett és 1998. augusztus 26-án a Nizzai Megállapodás szerinti 29. és 31. osztályba tartozó alábbi áruk vonatkozásában a 102 822. számon lajstromozott CALAVO közösségi szövédjegyen alapult:

- 29. osztály: „hús, hal-, baromfi- és vadhús; húskivonatok; tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok (dzsemek), kompótok; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok; előkészített és gyorsfagyasztott avokádó és guacamole; szárított papaya és mangó”;
- 31. osztály: „mezőgazdasági, kertészeti, erdészeti termékek és magok, amelyek nem tartoznak más osztályokba; élő állatok; friss gyümölcsök és zöldségek; vetőmagok, élő növények és virágok; tápanyagok állatok számára; maláta, friss avokádó, papaya és mangó”.

6 A felszólalás a korábbi védjeggyel érintett valamennyi árun alapult, és a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő valamennyi áru ellen irányult.

- 7 2003. december 18-i határozatával az OHIM felszólalási osztálya részben helyt adott a felszólalásnak, és néhány áru vonatkozásában megállapította az ütköző megjelölések közötti összetévesztés veszélyének fennállását. E határozat megemlíti, hogy az okoknak a felszólaló (aki felperes az Elsőfokú Bíróság előtt) által a Formanyomtatvánnyal együtt benyújtott magyarázatát nem lehet tekintetbe venni, mivel ezt a dokumentumot az eljárás nyelvétől eltérő nyelven nyújtották be, és az eljárás nyelvével egyező fordítását nem nyújtották be az OHIM által e célra megjelölt határidőn belül.
- 8 2004. február 18-án a beavatkozó fellebbezést nyújtott be e határozat ellen. 2004. november 8-án az OHIM első fellebbezési tanácsa helyt adott e fellebbezésnek, és hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát. Határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat), amelyet 2004. november 12-én közöltek a felperessel, a fellebbezési tanács elutasította a felszólalást, és elrendelte, hogy a felszólaló viselje a bejelentő (aki beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt) részéről a felszólalási és fellebbezési eljárások során felmerült költségeket.
- 9 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felszólalási osztály nem illetékes a felszólalás hivatalból történő vizsgálatára, és ennél fogva annak részben nem is adhat helyt. A felszólalás szabálytalan, mivel a felszólalás okaként mindössze az „összetéveszthetőséget” jelöli meg, anélkül hogy az eljárás nyelvén további kiegészítő érvekkel szolgálna.
- 10 A fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felszólalási osztály megsértette a felszólalási eljárás alapját képező „diszpozitivitás elvét”, amelynek értelmében a jogvita tárgyát a felek határozzák meg, továbbá a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 74. cikkének (1) bekezdésében foglalt, a felek közötti fegyveregyenlőség elvét, amelynek értelmében az OHIM az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja, ugyanakkor a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

- 11 A fellebbezési tanács úgy véli, hogy a felszólalónak kell előterjesztenie és bizonyítani a felszólalás alapjául szolgáló okokat, és az „összetéveszthetőség” elvont fogalmának feltüntetése nem elegendő. Álláspontja szerint az összetéveszthetőség adott esetben meghatározó tényezőit alá kell támasztani, és bizonyítani kell. Amennyiben a felszólaló ezen kíváalomnak nem tesz eleget, az OHIM semmi esetre sem pótolhatja ezt az eljárási mulasztást, mivel nem illetékes a vizsgálat hivatalból történő lefolytatására, az OHIM-nak meg kell őriznie pártatlanságát, és nem járhat el egyidőben bíráként és félként. A megtámadott határozat azzal a megállapítással zárul, hogy az ezen eljárási kíváalom megsértéséből eredő szankciókat – nevezetesen a felszólalás mint nem megalapozott felszólalás elutasítását – kell alkalmazni.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

- 12 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. január 24-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 13 A beavatkozó és az OHIM 2005. június 20-án, illetve július 25-én terjesztette elő válaszbeadványát.
- 14 2005. augusztus 4-én, illetve 5-én a felperes és a beavatkozó válaszbeadvány benyújtása iránti kérelemmel élt. 2005. augusztus 17-én a második tanács elnöke úgy ítélte meg, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 2. §-a értelmében nincs szükség arra, hogy másodízben is válaszbeadványok váltására kerüljön sor. Úgy határozott ugyanakkor, hogy engedélyezi a beavatkozó számára válasz benyújtását, hogy a beavatkozó állást foglalhasson az OHIM válaszbeadványával kapcsolatban, amelyben az OHIM csatlakozott a felperes által előterjesztett két érvehhez. A beavatkozó 2005. október 10-én nyújtotta be kiegészítő válaszát az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

- 15 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. október 27-én benyújtott levelével a felperes megismételte augusztus 4-i kérelmét, és pontosította, hogy azon megállapításokra is reflektálni kíván, amelyek alapján a beavatkozó engedélyt kapott kiegészítő válaszának benyújtására. 2005. november 22-i határozatával a második tanács elnöke elutasította ezt a kérelmet.
- 16 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (második tanács) úgy döntött, hogy előzetes intézkedések elrendelése nélkül nyitja meg a szóbeli szakaszt.
- 17 Az Elsőfokú Bíróság a 2006. július 11-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaikat. Ezenkívül az OHIM az írásbeli szakaszhoz képest kiegészítette kérelmeit, a költségekre vonatkozó kérelemmel.
- 18 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
 - helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
 - az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.
- 19 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
 - helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

- utalja vissza az ügyet a fellebbezési tanács elé, hogy az dönthessen az ütköző megjelölések közötti összetévesztés veszélye fennállásának kérdésében;
- rendelje el, hogy minden fél maga viseli saját költségeit.

20 A beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet teljes egészében, és tartsa fenn hatályában a megtámadott határozatot;
- a felperest kötelezze a beavatkozó részéről a jelen keresettel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

Indokolás

21 Kérelmei alátámasztására a felperes egyetlen, a 40/94 rendelet 42. cikke (3) bekezdésének és 74. cikke (1) bekezdésének megsértéséből eredő jogalapra hivatkozik, összefüggésben a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 20. szabályának (3) bekezdésével.

Az OHIM kérelmeinek elfogadhatóságáról

A felek érvei

- 22 Az OHIM úgy véli, hogy a felperes kérelmei megalapozottak, mivel a megtámadott határozat nem felel meg a felszólalás indokolása és elfogadhatósága tekintetében az OHIM által kialakított gyakorlatnak.
- 23 A beavatkozó tiltakozik az ellen, hogy az OHIM-nak lehetősége legyen a felperes által előterjesztett keresethez csatlakozni. Álláspontja szerint ez az eljárás ellentétes és nem összeegyeztethető a jogvédelem és a jogbiztonság elveivel. Ugyanis az OHIM olyan határozat hatályon kívül helyezését kéri, amelyet ő maga fogadott el. Az OHIM álláspontjának ilyen megváltozásához a fellebbezési tanács meghallgatása szükséges, kivéve, ha olyan jogszabályi változás történt, vagy olyan új tényelemek merültek fel, amelyek igazolhatják a radikális változást. Márpedig jelen ügyben nincsenek ilyen tényelemek.
- 24 A beavatkozó álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróságnak az OHIM által a saját viselkedésének igazolása végett hivatkozott ítélkezési gyakorlata nem a jelen ügghöz hasonló esetekre vonatkozik.
- 25 A beavatkozó továbbá azt állítja, hogy bíznia kell az eljárási szabályzat 130. cikkének 1 §-ában és 133. cikkének 2. §-ában számára biztosított védelemben, amely rendelkezések értelmében a kereset az OHIM mint alperes ellen irányul, mivel az eljárási szabályzat 134. cikke 2. §-ának megfelelően kizárólag a beavatkozók támogathatják valamely fél kérelmeit, illetve terjeszthetnek elő a felek által előterjesztettektől független kérelmeket és jogalapokat. Márpedig jelen ügyben csak ő védi ténylegesen a megtámadott határozatot, és így az OHIM veszélyezteti az ő perbeli helyzetét.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 26 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, az egyik fellebbezési tanács felszólalási eljárásra vonatkozó határozatához kapcsolódó eljárás kapcsán, hogy ha az OHIM nem rendelkezik keresetösségi joggal, amely szükséges ahhoz, hogy keresetet nyújtson be valamely fellebbezési tanácsának határozata ellen, akkor nem várható el tőle, hogy módszeresen védje a fellebbezési tanácsok valamennyi megtámadott határozatát, vagy kötelező jelleggel minden esetben kérelmezze az e határozatok ellen benyújtott keresetek elutasítását (az Elsőfokú Bíróság T-102/02. sz., GE Betz kontra OHIM – Atofina Chemicals [BIOMATE] ügyben 2004. június 30-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1845. o.] 34. pontja és a T-379/03. sz., Peek & Cloppenburg [Cloppenburg] ügyben 2005. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4633. o.] 22. pontja).
- 27 Az OHIM-ot tehát semmi sem akadályozza abban, hogy csatlakozzék a felperes kérelméhez, vagy a határozatot az Elsőfokú Bíróság mérlegelésére bízza, és az Elsőfokú Bíróság tájékoztatása érdekében minden olyan érvet előterjeszthet, amelyet megfelelőnek tart (a „BIOMATE”-ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 36. pontja, valamint a „Cloppenburg”-ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 22. pontja. Ugyanakkor az OHIM nem nyújthat be a fellebbezési tanács határozatának hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatására irányuló kérelmet a keresetlevélben nem szereplő ponttal kapcsolatban, illetve nem terjeszthet elő a keresetlevélben fel nem hozott jogalapot (lásd e tekintetben a Bíróság C-106/03. P. sz., Vedral kontra OHIM ügyben 2004. október 12-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-9573. o.] 34. pontját és a „Cloppenburg”-ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 22. pontját).
- 28 Egyébiránt az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy ezen ítélkezési gyakorlat az *inter partes*, valamint az *ex parte* eljárásokban is alkalmazandó (a „Cloppenburg”-ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 24. pontja).
- 29 Ezen ítélkezési gyakorlatból következik, hogy azon kérelmeket, amelyekkel az OHIM csatlakozik a felperes hatályon kívül helyezés iránti kérelméhez, elfogadhatóaknak kell nyilvánítani, amennyiben azok, valamint az alátámasztásuk érdekében

bemutatott érvek nem nyúlnak túl a felperes által előterjesztett kereseti kérelmek és jogalapok keretén. Márpedig jelen ügyben az OHIM tiszteletben tartotta ezt a keretet, mivel a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelmének alátámasztására azonos jogalapokat terjesztett elő, mint a felperes.

- 30 Következésképpen az OHIM jelen esetben a jogvita keretének megváltoztatása nélkül kérheti a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését. Meg kell tehát állapítani, hogy az OHIM kérelmei elfogadhatóak.

A jogvita tárgyának terjedelméről

A felek érvei

- 31 A beavatkozó álláspontja szerint a jelen jogvita megoldása szempontjából nem szükséges a felperesnek az OHIM előtt benyújtott felszólalásának az elfogadhatóságát vizsgálni. Véleménye szerint a megtámadott határozat nem mint nem elfogadhatót utasította el a felszólalást, hanem érdemben, mint nem megalapozottat. Jelen ügy keretén belül tehát nem a felszólalás tartalmát szabályozó rendelkezések vizsgálatáról van szó, hanem sokkal inkább a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdéséről, mivel a jogvita kiindulópontja az, hogy a felszólalás alátámasztására nem nyújtottak be bizonyítékot vagy észrevételeket.

- 32 A felperes és az OHIM vitatja a beavatkozó érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 33 A megtámadott határozat indokolásának vizsgálatát követően meg kell állapítani – bizonyos terminológiai jellegű zavar ellenére –, hogy a fellebbezési tanács az elfogadhatóságra vonatkozó megállapítások alapján utasítja el a felszólalást.
- 34 Különösen a fenti határozat 16. pontjában foglalt megállapítások foglalkoznak a felszólalás elfogadhatóságával, noha ezt a kifejezést nem használják. Ugyanis abból, hogy a fellebbezési tanács úgy vélte, a felszólalási tanácsnak a felszólalás érdemét illető vizsgálatra való hatáskörének kérdését azelőtt kell elbírálni, hogy az ügy érdemben megvizsgálásra kerülne, az következik, hogy ezen kérdés nem tartozik az ügy érdeméhez. Továbbá ugyanezen határozat 17. pontjában a fellebbezési tanács a felszólalás elfogadhatóságát vizsgálja, hiszen megállapítja, hogy a felperes által benyújtott Formanyomtatvány alapvető hibában szenved.
- 35 Igaz, hogy a fellebbezési tanács ezen a ponton nem jut olyan következtetésre, amely egyértelműen elfogadhatatlannak nyilvánítaná a felszólalást. Épp ellenkezőleg: a megtámadott határozatnak az eljárás nyelvén írt változatában – a 19. pont végén, valamint a végkövetkeztetést tartalmazó 21. pontban – a fellebbezési tanács két ízben is megismétli a felszólalásnak „mint nem megalapozott” felszólalásnak az elutasítását. Márpedig olyan esetben, amikor eltérés van a fellebbezési tanács valamely határozatának érdemi része, illetve az indokolásban szereplő kifejezések között, az Elsőfokú Bíróság feladata, hogy a valós tartalmának megállapítása végett értelmezze e határozatot.
- 36 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács egyetlen helyen sem tesz említést a felszólalás alapjáról, vagyis arról a kérdésről, hogy jelen ügyben fennáll-e az ütköző megjelölések között az összetévesztés veszélye, vagy sem. Meg kell tehát állapítani, még akkor is, ha a megtámadott határozat indokolásának keretén belül a

felszólalás elutasítására vonatkozó szöveg az ellenkezőjét látszik mutatni, hogy a felperes felszólalása nem mint megalapozatlan, hanem mint elfogadhatatlan került elutasításra.

37 A beavatkozó kifogására tehát nem szükséges választ adni.

A felszólalás elfogadhatóságáról

A felek érvei

38 A felperes megállapítja, hogy az általa benyújtott Formanyomtatvány egyértelműen megjelöli, hogy a felszólalás egy korábbi védjegyen és az összetéveszthetőségen alapul. Ennek feltüntetése eleget tesz a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdésében, valamint a 2868/95 rendelet 18. szabályában előírt minimumkövetelménynek, hiszen egyrészt a felszólalás alapjául szolgáló ok levezethető a felszólalásban közölt információkból, másrészt ezen információk lehetővé teszik úgy a bejelentő, mint az OHIM számára a felszólalás alapjául szolgáló ok megértését.

39 2868/95 rendelet 20. szabályának (3) bekezdése továbbá egyértelműen előírja, hogy a felszólalás alátámasztására szolgáló tények, bizonyítékok és érvek hiánya nem szolgál indokul a felszólalás elfogadhatatlanságára.

- 40 Az OHIM azt állítja, hogy a felperes által benyújtott Formanyomtatványon egyértelműen és kétséget kizáróan fel volt tüntetve az eljárás nyelvén, vagyis spanyolul, hogy a felszólalás egy korábbi védjegy – jelen esetben egy egyértelműen meghatározott közösségi védjegy meglétén –, valamint az összetéveszthetőség fennállásán alapul.
- 41 A 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy a felszólalást írásban kell benyújtani, és abban meg kell jelölni a felszólalás alapjául szolgáló okokat, ám ez nem jelenti, hogy elfogadhatóságához szükséges lenne, hogy tartalmazza azon okok részletes leírását, amelyek folytán a felszólaló fél úgy véli, hogy a felszólalása alapjául szolgáló ok vagy okok bizonyosak. E tekintetben a 42. cikk (3) bekezdésének utolsó mondata egyszerű lehetőségként említi a felszólaló fél által benyújtható tényeket, bizonyítékokat és érveket, és ezt a 40/94 rendelet egyéb nyelvi változatai is megerősítik.
- 42 Az OHIM kiemeli, hogy ezen álláspont a felszólalás elfogadására vonatkozó és a felszólalási eljárásról szóló iránymutatásokban foglalt gyakorlatának is megfelel.
- 43 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy noha a felszólalást mindig kizárólag érdemben támadta, ez korántsem jelenti, hogy részéről elfogadható az ilyen hiányos módon fogalmazott felszólalás.
- 44 Egyébiránt a beavatkozó álláspontja szerint keresetlevelében a felperes nem cáfolta, hogy a fellebbezési tanács helyesen alkalmazta a 40/94 rendeletet. A felperes nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy bizonyítékokat szolgáltatson, valamint olyan módon nyújtsa be észrevételeit, hogy azok megalapozzák felszólalását, továbbá a felszólalási osztály rendelkezésére álló állítólagos bizonyítékok és adatok kizárólag abból állnak, hogy a felszólaló a Formanyomtatványon tömör és elvont módon az „összetéveszthetőség”-et tünteti fel.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 45 A 2868/95 rendeletnek a tényállás megvalósulásának idején alkalmazandó változatának a 18. szabálya tartalmazza azon feltételeket, amelyekkel az OHIM valamely felszólalást mint elfogadhatlant elutasíthat. E feltételek az alábbiak: a 40/94 rendelet 42. cikkében vagy a 40/94 és 2868/95 rendelet egyéb rendelkezéseiben foglalt követelmények be nem tartása, továbbá az, ha a felszólalás nem jelöli meg egyértelműen, hogy melyik bejelentés ellen irányul, illetve mely korábbi védjegyen vagy korábbi jogon alapul.
- 46 Jelen ügyben nem vitatható, hogy a felperes által benyújtott Formanyomtatvány pontosan megjelölte, hogy mely védjegybejelentés ellen irányul, valamint azt is, hogy a felszólalás mely korábbi védjegyen alapul. Azt kell tehát csupán megvizsgálni, hogy a felszólalás megfelel-e a 40/94 rendelet 42. cikkében, illetve a 2868/95 rendelet 15. szabályában foglaltaknak.
- 47 A 2868/95 rendeletnek a tényállás megvalósulásának idején alkalmazandó változatának a 15. szabálya felsorolja, mely elemeket kell a felszólalásnak tartalmaznia, mindezt négy csoportra osztva; e csoportok a felszólalással megtámadott bejelentésre, a felszólalás alapjául szolgáló korábbi védjegyre vagy korábbi jogra, a felszólalóra, illetve a felszólalás alapjául szolgáló okok megjelölésére vonatkoznak. Ami ez utóbbit illeti, jelen ügyben egyszerűen az okok „[pontos] megjelölése” van előírva.
- 48 A 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése pedig azt írja elő, hogy a felszólalást írásban kell benyújtani, és meg kell jelölni a felszólalás alapjául szolgáló okokat. Ugyanezen bekezdés utolsó mondata értelmében az OHIM által megjelölt határidőn belül a felszólaló állításainak alátámasztására tényeket, bizonyítékokat és érveket terjeszthet elő.

- 49 Ebből a felszólalás elfogadhatóságával kapcsolatban először is az következik, hogy a felszólalás alapjául szolgáló okokat pontosan meg kell jelölni, másodsorban pedig az, hogy különbséget kell tenni egyfelől az „indokolás”, másfelől a „tények, bizonyítékok és érvek” fogalma között. Ugyanis míg a felszólalás elfogadhatóságánál az indokolás szükséges feltétel, addig a tények, bizonyítékok és érvek előterjesztése fakultatív, amint az a „terjeszthet” szó használatából következik (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-232/00. sz., Chef Revival USA kontra OHIM – Massagué Marín [Chef] ügyben 2002. június 13-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2749. o.] 31. pontját).
- 50 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperesnek „a felszólalás összetéveszthetőségen alapul” megjegyzése a Formanyomtatványnak „a felszólalás alapjául szolgáló okok” rovatában tökéletesen egyértelmű és pontos módon megjelöli az oltalomból való kizárásnak a 40/94 rendelet 8. pontja (1) bekezdésének b) pontjában foglalt viszonylagos okát. Ennek feltüntetése úgy az OHIM, mint a bejelentő számára lehetővé teszi, hogy tudja, milyen ok szolgál a felszólalás alapjául, és hogy erre vonatkozóan eljárhatson az ügy vizsgálata és a védelem ügyében.
- 51 Az OHIM hivatalos formanyomtatványának vizsgálata, noha e dokumentum tartalma önmagában nem kötheti az Elsőfokú Bíróságot, csupán megerősíti e megállapítást. Ez a dokumentum ugyanis, „A felszólalás alapjául szolgáló okok” rovat alatt egy beikszelendő, 94. számot viselő mezőt tartalmaz, amelyet az „Összetéveszthetőség” kifejezés követ. A felszólalás alapjául szolgáló ok megjelöléséhez tehát e hivatalos formanyomtatvány kitöltése során elegendő e mezőt beikszelni. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a hivatalos formanyomtatvány használata egyáltalán nem kötelező. Ez a 2868/95 rendelet 83. szabályának (6) bekezdéséből következik, amely lehetővé teszi az OHIM formanyomtatványainak tartalmával és formájával megegyező formanyomtatványok, mint például az elektronikus adatfeldolgozási eszközökkel előállított formanyomtatványok használatát. Következésképpen egy nem hivatalos formanyomtatvány tartalmával kapcsolatban nem lehet többet követelni, mint a hivatalos formanyomtatvány tartalmával szemben. Márpedig a felperes által a Formanyomtatványban tett egyértelmű megjelölés éppen annyira pontos, mint az, ha valaki a hivatalos formanyomtatványon beikszeli a megfelelő mezőt.
- 52 Következésképpen a felszólalónak a Formanyomtatvány útján benyújtott felszólalása elfogadható.

Arról a kérdésről, hogy a felszólalási osztály túllépte-e a hatáskörét azzal, hogy a felszólalást nem utasította el, mint nem megalapozottat, „Az okok magyarázatának” hiányzó fordítására hivatkozva

A felek érvei

- 53 A felperes arra hivatkozik, hogy a 2868/95 rendelet 20. szabálya (3) bekezdésének értelmében az OHIM-nak joga van arra, hogy a felszólalás tárgyában a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján döntsön. E tekintetben a felperes kiemeli, hogy noha az „Az okok magyarázata” rovatban szereplő észrevételeit a felszólalási osztály nem fogadta el, a felszólaló 2002. október 21-i észrevételeire benyújtott 2002. december 20-i további észrevételeit igen, és ez utóbbiak a felszólalási osztály határozatának meghozatala időpontjában az ügy iratainak részét képezték. A felperes hangsúlyozza, hogy ezen utóbbi irat, a Formanyomtatvánnyal együttes olvasatban, lehetővé teszi a jogvita tárgya és a felek által képviselt álláspontok pontosítását és egyértelmű meghatározását.
- 54 Az OHIM álláspontja szerint jelen ügyben a felszólalási osztálynak lehetősége volt arra, hogy döntsön a felszólalás tárgyában, mivel valamennyi vonatkozó elemet ismerte, nevezetesen hogy a felszólalás mely közösségi védjegybejelentés és mely áruk ellen irányul, és mely korábbi jogon alapul (mivel közösségi védjegyről volt szó), továbbá a korábbi védjegy által érintett árukat és a felszólalás alapjául hivatkozott okot (az összetéveszthetőség).
- 55 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy az első fellebbezési tanács érvelése támadhatatlan, és megfelel a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdésében foglaltaknak, valamint az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatának.

56 A beavatkozó álláspontja szerint a felperes által benyújtott Formanyomtatvány alapvető hibában szenved, mert a felszólalás alapjául szolgáló okként mindössze az „összetéveszthetőséget” jelöli meg, bármiféle kiegészítő indokolás nélkül. Ugyanakkor a felszólalási osztály megvizsgálta a felszólalást, és annak részben helyt adott. Ezen eljárásával megsértette a felszólalási eljárás alapját képező és a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdésében foglalt „diszpozitivitás elvét”, valamint a bizonyítékok felek által történő benyújtásának elvét, továbbá a felek közötti fegyveregyenlőség elvét. A fenti rendelkezés értelmében a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban az OHIM nem vizsgálhatja a tényeket hivatalból: a vizsgálat során kötve van a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez, ami a *iudex judicare debet secundum allegata*, valamint a *probata partibus* eljárási szabályok kifejeződése.

57 A beavatkozó arra hivatkozik, hogy az „összetéveszthetőség” elvont fogalmának pusztá megjelölése nem elegendő a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdésében foglalt kötelezettség teljesítéséhez, amely rendelkezés a felszólalóra rója a felszólalás alapjául szolgáló ok megjelölésének és tényleges fennállása bizonyításának terhet. Hivatkozni kell arra, és bizonyítani szükséges, hogy az adott esetben fennállnak az összetéveszthetőség meghatározó elemei. Amennyiben a felszólaló elmulasztja e kötelezettségét, az OHIM e mulasztást nem pótolhatja; az OHIM ugyanis nem illetékes a vizsgálat hivatalból történő lefolytatására, hiszen meg kell őriznie pártatlanságát, és nem járhat el egyidőben bíróként és félként. A beavatkozó szerint el kell tehát rendelni a fenti eljárási szabály végrehajtásának elmulasztásából eredő szankció alkalmazását, vagyis a felszólalás nem megalapozott felszólalásként történő elutasítását. Ezt az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata is megerősíti (az Elsőfokú Bíróság T-311/01. sz., Éditions Albert René kontra OHIM – Trucco [Starix] ügyben 2003. október 22-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4625. o.] 69. pontja és a T-66/03. sz., „Drie Mollen sinds 1818” kontra OHIM – Nabeiro Silveria [Galáxia] ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1765. o.] 43. pontja). Noha keresetlevelének 51. pontjában a felperes azt állítja, hogy ezen ítélkezési gyakorlatot nem lehet kiterjeszteni a felszólalási eljárásra, az Elsőfokú Bíróság álláspontja a Galáxia-ítélet 43. és 44. pontjában ezzel kifejezetten ellentétes.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

58 Jelen ügyben nem vitatható, hogy a felperes által az OHIM-nál benyújtott Formanyomtatvány „A felszólalás alapjául szolgáló okok” rovatban egyszerűen az

„Összetéveszthetőség”-et tünteti fel, valamint hogy az angol nyelven megfogalmazott „Az okok magyarázata” részt a felszólalási osztály nem veheti tekintetbe. Azt a kérdést, hogy a felszólalási osztály ilyen körülmények között jogszerűen vizsgálhatta-e érdemben a felszólalást, a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdése alapján kell mérlegelni, amely úgy rendelkezik, hogy a lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban az OHIM a vizsgálat során kötve van a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez, valamint a 2868/95 rendeletnek a tényállás megvalósulásának idején alkalmazandó változatában lévő 20. szabály (3) bekezdése alapján, amelynek értelmében ha a bejelentő nem nyújtja be észrevételeit, az OHIM a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján dönt a felszólalás tárgyában.

59 Márpedig az Elsőfokú Bíróság már kimondta, hogy a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, a viszonylagos kizáró okokra vonatkozó eljárás tárgyában az OHIM kötve van a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez. Ily módon amikor a fellebbezési tanács valamely felszólalási eljárást lezáró határozat elleni fellebbezést bírál el, határozatát csak az érintett fél által felhozott viszonylagos kizáró okokra, illetőleg a felek által erre vonatkozólag előterjesztett tényekre és bizonyítékokra alapíthatja. A viszonylagos kizáró ok vagy bármely – a felek kérelmeinek alátámasztására felhívott – más rendelkezés alkalmazási szempontjai természetesen az OHIM által vizsgált jogi hivatkozások részét képezik (lásd az Elsőfokú Bíróság T-57/03. sz., SPAG kontra OHIM – Dann és Backer [HOOLIGAN] ügyben 2005. február 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., II-287. o.] 21. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

60 Először azt kell tehát megvizsgálni, hogy a felszólalási osztály ténylegesen a felek által előterjesztett tényállás, bizonyítékok és érvek, valamint a kérelem szerinti igények vizsgálatára szorítkozott-e, másodsorban pedig azt, hogy a vizsgálat során rendelkezésére álló bizonyítékok elegendőek voltak-e arra, hogy a felszólalásnak részben helyt adó határozat alapjául szolgáljanak.

61 A felek által előterjesztett tényállás, bizonyítékok és érvek, valamint a kérelem szerinti igények kérdésével kapcsolatban már megállapítást nyert (lásd a fenti 46. és

50. pontot), hogy a felperes által az OHIM előtt benyújtott Formanyomtatvány egyértelműen megjelölte, hogy a felszólalás a szóban forgó közösségi védjegy bejelentése ellen irányul, és ennek alátámasztásául az összetéveszthetőségre hivatkozik. A felszólalási osztály tehát nem lépte túl sem a felperes kérelmeit, sem az általa előterjesztett tényeket és bizonyítékokat, következésképpen tiszteletben tartotta a jogvita felperes által meghatározott keretét.

62 Másodsorban, annak kérdésével kapcsolatban, hogy a bizonyítékok elegendőek voltak-e, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a felszólalási osztály jogszerűen hozhatott határozatot a határozathozatal pillanatában rendelkezésére álló bizonyítékok alapján. E határozat vizsgálatából kiderül ugyanis, hogy a felszólalási osztály határozatának alapjául szolgáló valamennyi tényelem a rendelkezésére állt, és nem kellett az angol nyelvű „Az okok magyarázata”-hoz folyamodnia, amelynek tárgyában a fenti határozat kifejezetten megállapítja, hogy nem vehető tekintetbe. A felszólalás megalapozottságának vizsgálata, amely a bejelentett védjegy és a korábbi védjegy közötti összetéveszthetőség vizsgálatából áll, a határozat 5–8. oldalán szerepel.

63 Az érintett áruk összehasonlításával kapcsolatban a felszólalási osztály mindenekelőtt megállapítja, hogy a közösségi védjegybejelentéssel érintett, a 29. és 31. osztályba tartozó áruk a korábbi védjegy árujegyzékében is szerepelnek, egyetlen kis kivétellel, ez az áru azonban nagyon hasonló a korábbi védjeggyel érintett áruhoz. A felszólalási osztály a bejelentett védjeggyel megjelölt, a 30. osztályba tartozó egyes áruk vonatkozásában szintén úgy véli, hogy azok vagy bizonyos fokú hasonlóságot mutatnak a korábbi védjeggyel érintett árukkal, vagy olyan árucsoportot alkotnak, amely magában foglalja a fenti árukat, vagy akár azonos is velük. A 30. osztályba tartozó többi áru vonatkozásában a felszólalási osztály megállapítja, hogy azok eltérnek a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő áruktól.

64 Az ütköző megjelölések összehasonlításával kapcsolatban a felszólalási osztály – a Bíróság ítélkezési gyakorlatára (a C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november

11-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-6191. o.] 23. pontjára) hivatkozva – végzi el a két védjegy hangzásbeli, vizuális és fogalmi összehasonlítását. A felszólalási osztály megállapítja, többek között, hogy a két védjegy között fennáll bizonyos fokú hangzásbeli hasonlóság, illetve vizuális hasonlóság, és úgy véli, hogy a megjelölések fogalmi összehasonlítása nem lehetséges, lévén a „calvo” szónak kizárólag a spanyol nyelvben van jelentése („kopasz”), míg a „calavo” szót valamennyi közösségi nyelven képzelet szülte védjegyként érzékelik.

65 A felszólalási osztály összefoglalja végül, hogy az átfogó értékelés alapján az ütköző megjelölések vizuális szinten hasonlóak, illetve csekély mértékű hangzásbeli hasonlóságot mutatnak, mivel fogalmi szintű megkülönböztetés kizárólag a spanyol fogyasztó számára lehetséges, továbbá azonosság vagy hasonlóság áll fenn a korábbi védjegy által érintett egyes áruk, valamint a védjegybejelentésben szereplő, a 29., 30. és 31. osztályba tartozó áruk között. Egyébiránt a felszólalási osztály megállapítja, hogy az érintett áruk gyakori fogyasztási cikkek, amelyek vásárlása során a fogyasztó nem tanúsít különösebben nagy figyelmet. E megállapítások alapján a felszólalási osztály úgy véli, hogy a szóban forgó védjegyek között, a fenti, azonos vagy hasonló áruk tekintetében, fennáll az összetévesztés veszélye, beleértve a gondolati képzettársítást (asszociációt) is.

66 Meg kell állapítani, hogy ezen vizsgálat, amelynek megalapozottságát egyébiránt a beavatkozó sem vitatta, szigorúan azon kereten belül zajlott, amelyet a felszólalási osztálynak a felperes kérelme alapján vizsgálnia kellett, mégpedig az összetéveszthetőség tárgyában. E vizsgálatot csupán az ütköző megjelölések és az érintett áruk összehasonlítása alapján is el lehetett végezni. Márpedig a védjegybejelentés, a korábbi védjegy lajstromozási okirata, valamint a Formanyomtatvány az e két szempontra vonatkozó valamennyi információt tartalmazta, és nem kellett a felperes által benyújtott „Az okok magyarázatát”-t vagy egyéb forrást figyelembe venni.

67 Ezen a ponton különbséget kell tenni ezen ügy, valamint a fent hivatkozott Starix-ítélet, illetve a Galáxia-ítélet alapjául szolgáló ügy között, amelyekre a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban, a beavatkozó pedig válaszbeadványában hivatkozott. Ugyanis, amint az a Starix-ítélet 64. pontjából, valamint a Galáxia-ítélet 38. pontjából következik, e két ügy felperesei az Elsőfokú Bíróság előtt a korábbi védjegy jó hírnévre hivatkoztak (a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése). Ugyanakkor ha e két ügy felperesei saját védjegyeik jó hírnevét megemlítették az OHIM előtti eljárás keretén belül, ez csakis közbevetőleg történhetett, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára összpontosító érvelés keretén belül, az összetéveszthetőség fennállásának alátámasztása érdekében, anélkül hogy hivatkoztak volna a rendelet 8. cikkének (5) bekezdésére (a Starix-ítélet 68. pontja és a Galáxia-ítélet 41. pontja), valamint – a Starix-ítélet alapjául szolgáló ügyben – anélkül, hogy a jó hírnévre vonatkozóan bármilyen bizonyítékot benyújtottak volna (a Starix-ítélet 12. pontja). Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság elutasította az e két ügy felperesei által emelt kifogást, miszerint a fellebbezési tanácsnak vizsgálnia kellett volna a 40/94 rendelet 8. cikkének általuk nem hivatkozott (5) bekezdését. Jelen ügyben ugyanakkor, amint az fentebb megállapítást nyert, a felperes nemcsak hogy egyértelműen hivatkozott a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára az OHIM előtti eljárás során, hanem ez utóbbinak rendelkezésére is állt valamennyi tényelem a fenti érv megalapozottságának vizsgálatához.

68 A fentiekből következik, hogy a felszólalási osztály nem lépte túl hatáskörét azzal, hogy a felperes felszólalását – mint nem megalapozott felszólalást – nem utasította el „Az okok magyarázata” hiányzó fordítására hivatkozva. Következésképpen a fellebbezési tanács jogi hibát követett el, amikor a felszólalási osztály határozatát hatályon kívül helyezte, és a felszólalást mint nem megalapozottat elutasította.

69 Következésképpen a felperes egyetlen jogalapjának helyt kell adni, és meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat sérti a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdését és 74. cikkének (1) bekezdését, amely rendelkezések a 2868/95 rendelet 20. szabályának (3) bekezdésével összefüggésben értelmezendők.

A költségekről

- ⁷⁰ Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a pervesztes felet kötelezik a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a megtámadott határozatot részlegesen hatályon kívül kell helyezni, az OHIM pervesztes lett, ezért a felperes kérelmének megfelelően ez utóbbi költségeinek viselésére kell kötelezni. Mivel a beavatkozó pervesztes lett, maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának az R 159/2004-1. sz. ügyben hozott, 2004. november 8-i határozatát.**
- 2) Az Elsőfokú Bíróság az OHIM-ot kötelezi a saját és a felperes költségeinek viselésére.**

3) A beavatkozó maga viseli saját költségeit.

Pirrung

Meij

Pelikánová

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. január 16-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

J. Pirrung

hivatalvezető

elnök